

Arrest

nr. 112.427 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pashtoun afkomstig uit het dorp Sayid Ahmad Khail in het district Kot, provincie Nangarhar. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Sinds u ongeveer twaalf jaar oud was werkte u samen met uw vader in de bouwsector als schilder. U werkte in militaire basissen in verschillende provincies in Afghanistan en in de stad Kabul. U bleef ook in Kabul overnachten. Zo'n drie jaar geleden toen u vijftien of zestien was overleed uw vader. U was samen met hem naar het vrijdagavond gebed gegaan in de moskee in uw dorp en u was eerder naar huis teruggekeerd. Toen uw vader na enkele uren nog niet thuis was ging u hem zoeken. Na enkele dagen vernam u dat zijn lijk was gevonden in een naburig dorp. Hij was doodgeschoten door de Taliban. U

vernam dit via uw neven die op de hoogte waren gebracht door dorpelingen. Voor zijn dood had u via de lokale imam een dreigbrief ontvangen waarin u gevraagd werd om u te melden in Tora Bora. U nam dit niet ernstig en bleef gewoon verder werken. Na de dood van uw vader vluchtte u naar Kabul waar u gedurende vijf maanden verbleef. Ondertussen stuurde de Taliban dreigbrieven naar uw woning. Uw familie bracht u echter niet op de hoogte en u ontdekte dit dan ook pas na uw terugkeer. Eén of twee nachten na uw terugkeer werd u gekidnapt door de Taliban. Ze namen u mee naar de bergen waar nog drie andere personen, tolken, gevangen zaten. De Taliban eiste dat u voor hen ging werken. Ze wilden dat u hen hielp om een bom binnen te brengen in een militaire basis. Ze vroegen u ook om een zelfmoordaanslag te plegen. Ze hadden dezelfde vragen gesteld aan uw vader en omdat hij had geweigerd hadden ze hem vermoord. Uiteindelijk gaf u toe, maar u vroeg hen vijftien dagen tijd. Ze weigerden en lieten u niet gaan. Na vijftien dagen werd u geblinddoekt en meegenomen samen met de drie andere gevangenen. Ze zeiden dat ze jullie gingen onthoofden. Op dat moment werd de Taliban groep aangevallen. De autoriteiten hadden ook helikopters ingezet. U slaagde er in om te vluchten. Daarop besloot u om het land te verlaten. Na een reis van ongeveer drie maanden kwam u aan in België. Op 20 juli 2011 diende u een asielaanvraag in. U beschikt over een taskara, de taskara van uw vader, een brief van de Taliban dd. 14/4/1389 (Afghaanse kalender, komt overeen met 5 juli 2010 onze kalender) waarin u gevraagd wordt zich te melden in Tora Bora, twee ongedateerde dreigbrieven van de Taliban, een brief van een ambtenaar van het district Kot gericht aan het districtshoofd met de vraag om u bescherming te bieden, twee attesten van uw werkgevers 'Mirzai Construction Company' (M.C.C) en 'Sabawoon Saleem' en foto's van u en uw collega's op het werk.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet beschikt over enig (begin van) bewijs van de moord op uw vader. Nochtans diende u wel degelijk een klacht in naar aanleiding van zijn overlijden en dit in het districtscentrum (CGVS, p. 11 en 12). U stelde dat u geprobeerd had om foto's van het lijk van uw vader vanuit Afghanistan naar België over te maken maar dat de postdiensten in Afghanistan weigeren om foto's van lijken te verzenden, hetgeen geen steek houdt. Treffend in dit verband is ook dat in de door u neergelegde brief waarin een ambtenaar van het districtscentrum aan het districtshoofd meldt dat u problemen kent en vraagt om u bescherming te bieden geen enkele melding wordt gemaakt van de moord op uw vader. Of dit attest voor of na uw vertrek werd afgeleverd wist u niet te vertellen (CGVS, p. 9). In verband met uw opsluiting door de Taliban legt u eveneens vage verklaringen af. Hoewel u gedurende vijftien dagen opgesloten zat bij de Taliban kon u nauwelijks iets vertellen over uw medegevangenen. U verklaarde dat het drie tolken betrof maar u kon geen één van hen bij naam noemen en u wist niet van waar ze afkomstig waren (CGVS, p. 14). Verder legt u over de door u voorgelegde dreigbrieven uiterst inconsistente en eveneens vage verklaringen af. Zo is het weinig aannemelijk dat u pas na de derde dreigbrief de intentie had om te vluchten (CGVS, p. 13) en dat u na de de brief waarin u gevraagd werd om u te melden in Tora Bora geen enkele actie ondernam. Integendeel, u bleef gewoon verder werken. Over de inhoud van de twee andere dreigbrieven wist u niets te vertellen. Nochtans verklaarde u dat ze door de imam werden voorgelezen. U zou echter vergeten zijn wat er precies in staat (CGVS, p. 12). U stelde dat beide dreigbrieven na de dood van uw vader door de lokale imam aan uw familie werden overhandigd. Enkel het schrijven waarin u gevraagd werd zich in Tora Bora te melden zou vóór zijn dood zijn overhandigd (CGVS, p. 11, 12,13). Deze bewering stemt echter niet overeen met de inhoud van desbetreffende documenten. Eén van de twee brieven waarin niet naar Tora Bora verwezen wordt, is immers gericht aan uzelf en aan uw vader. In het schrijven wordt aan uw vader gevraagd om u te overtuigen om te stoppen met uw job. Merkwaardig is ook dat op deze brief een voorgedrukt volgnummer voorkomt dat geschreven is in westerse cijfers. Hier dient aan toegevoegd te worden dat uw bewering dat de Taliban u wilde rekruteren, u een specifieke opdracht wou geven en u zelfs vroeg om een zelfmoordaanslag te plegen in het geheel niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (CGVS, p. 10, 13 en 14). Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Dat ze de zoon van iemand, die ze vermoord hadden omdat die hen helemaal niet gunstig gezind was, gedwongen zouden rekruteren is in het licht van bovenstaande allerminst aannemelijk. Daarnaast kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u uw beroep van schilder hebben uitgeoefend in militaire basissen en voor internationale bedrijven hebben gewerkt (CGVS, p. 3). Er kan immers geen bewijskracht worden gegeven aan de twee door u neergelegde attesten van uw beweerdde werkgevers. Zo verklaarde u in dit

verband vooreerst dat u na uw aankomst in België aan uw oom had gevraagd om uw werkgevers te contacteren en een bewijs te vragen van uw tewerkstelling. Nochtans werd het attest van de Mirzai Construction Company (M.C.C) afgeleverd op 20 januari 2011, dus voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6 en 7). Geconfronteerd hiermee antwoordde u dat data u niet interesseren en dat u deze attesten niet heeft geschreven (CGVS, p. 8). Vervolgens verklaarde u dat u werkte voor het bedrijf MPC. U was niet op de hoogte van de volledige naam van deze onderneming. Volgens het attest is de afkorting echter niet MCP maar MCC, voluit 'Mirzai Construction Company'. U beweerde dat u gedurende één jaar voor dit bedrijf werkte terwijl het volgens bovenvermeld attest twee jaar is. Wat betreft het attest afgeleverd door het bedrijf 'Sabawoon Saleem' dient opgemerkt te worden de naam op de website van deze onderneming geschreven wordt als 'Sabawoon Salim'. Dit is uiterst merkwaardig gezien de naam integraal deel uitmaakt van het bedrijfslogo. Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt bovendien dat het wel degelijk een grote internationale onderneming betreft die ook een zetel heeft in Dubai. Dat de heer N. K., eigenaar en tevens directeur van deze onderneming, persoonlijk een ongedateerd attest zou ondertekenen voor een arbeider is dan ook allerm minst aannemelijk. Tot slot dient toegevoegd te worden dat uit bovenvermelde informatie tevens blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn. Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u in militaire basissen hebben gewerkt en hierdoor problemen hebben gekend met de Taliban. Derhalve kan ten aanzien van u ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks het feit dat u afkomstig bent uit het district Kot gelegen in de provincie Nangarhar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U werkte immers reeds van in uw kindertijd in de bouwsector en als schilder. U verklaarde tevens dat u vaak in Kabul verbleef en er ook overnachtte (CGVS, p. 4). Uit niets blijkt dat u uw beroepsactiviteiten niet definitief in Kabul zou kunnen verderzetten. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw gezin welgesteld was. Zo kon u probleemloos 15.000 dollar betalen voor uw reis naar België (CGVS, p. 7). Bovenstaande zorgt ervoor dat er voor u als gezonde volwassen man voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in de hoofdstad. Wat betreft de door u aangehaalde algemeen onveilige situatie in Kabul dient tot slot verwezen te worden naar de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie (CGVS, p. 15). Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety

Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens en nationaliteit worden hier immers niet betwist. Op door u neergelegde foto waarop een persoon in militaire kledij te zien is bent u zelf niet afgebeeld. De foto's waar u wel zelf afgebeeld wordt tonen enkel arbeiders die aan het eten zijn. Meer kan er niet uit worden afgeleid. De overige door u neergelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te betwisten dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt van zijn aangebrachte asielaanvraag: "*Verzoeker spreekt enkel in het gehoor pag. 19 over het gegeven dat de post stelde dat het versturen van dergelijke foto's verboden was.*

De Commissaris-Generaal heeft daarentegen geen enkel onderzoek gedaan naar regels m.b.t de postbedeling en versturing in Afghanistan hieromtrent of de eventuele religieuze en culturele tradities die inhouden dat dergelijke foto's eventueel niet kunnen worden verspreid. Verder wordt er ook verwezen door de Commissaris-Generaal naar de brief die werd neergelegd door verzoeker waarin een ambtenaar van het districtscentrum aan het districtshoofd meldt dat verzoeker problemen kent en hierdoor bescherming dient te krijgen. De bestreden beslissing verwijt hier opnieuw ten onrechte dat deze brief geen enkele melding maakt van de moord op de vader van verzoeker. Dat de Commissaris-Generaal hieruit moeilijk kan afleiden dat het stuk nl deze brief van het districtscentrum geen enkele waarde zou hebben. Dat er geen enkele reden is om te stellen dat dergelijke brief om in aanmerking te kunnen worden genomen ook verdere details m.b.t andere feiten zou dienen te bevatten zoals o.a. de vermeldingen van de moord op de vader van verzoeker.

De Commissaris-Generaal verwijt verzoeker ook weinig informatie te kunnen verschaffen over het precieze tijdstip van aflevering van dit attest nl voor of na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan.

De Commissaris-Generaal houdt hierbij onvoldoende rekening met het gegeven dat verzoeker reeds op 20.07.2011 in België een asielaanvraag formuleerde doch pas werd verhoord door de Commissaris-Generaal op 29.03.2013 wat praktisch twee jaar is na de binnenkomst van verzoeker in het land."

De Raad stelt vooreerst vast en bevestigt de opmerking van de verwerende partij dat het overmaken van de foto in kwestie geen doorslaggevend bewijsstuk is, gelet op het feit dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De identiteit van de overledene als zijnde verzoekers vader zou hiermee niet worden aangetoond, net als de omstandigheden van zijn dood.

Verder wijst de Raad er op dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft, dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het rechtsplegingsbesluit van de Raad.

De verwerende partij stipt wel terecht aan dat verzoeker nalaat een begin van bewijs inzake de ingediende klacht over te maken, hoewel verzoeker thans verklaarde dat hij deze heeft ingediend (gehoorverslag p. 12). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. De bewijslast inzake de gegrondheid van zijn relaas ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht als nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij kan ook geen aannemelijke verklaringen geven voor het feit dat de brief die melding maakt van verzoekers problemen, niets stelt over de dood van verzoekers vader, hoewel dit redelijkerwijze verwacht kan worden indien de problemen van verzoekers erin vermeld staan en bescherming gevraagd wordt. Bovendien wijst de verwerende partij er terecht op dat verzoeker niet kon aangeven of dit attest voor of na zijn vertrek was afgeleverd. De verblijfsduur in België is geen afdoende vergoelijking voor deze onwetendheid.

De Raad meent dat deze plicht *in casu* vervuld is en handhaaft het motief van de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet beschikt over enig (begin van) bewijs van de moord op uw vader. Nochtans diende u wel degelijk een klacht in naar aanleiding van zijn overlijden en dit in het districtscentrum (CGVS, p. 11 en 12). (...) Treffend in dit verband is ook dat in de door u neergelegde brief waarin een ambtenaar van het districtscentrum aan het districtshoofd meldt dat u problemen kent en vraagt om u bescherming te bieden geen enkele melding wordt gemaakt van de moord op uw vader. Of dit attest voor of na uw vertrek werd afgeleverd wist u niet te vertellen (CGVS, p. 9).”*

Waar de verzoekende partij aanvoert dat men verzoeker moeilijk kan verwijten niet meer alle details te kunnen herinneren aangaande zijn problemen en meer bepaald aangaande zijn opsluiting door de Taliban, is de Raad van oordeel dat verzoeker heel erg vaag bleef bij het afleggen van verklaringen betreffende zijn kidnapping, gevangenhouding en ontsnapping. Niet alleen wist verzoeker de namen niet van de personen waarmee hij opgesloten was, ook wist hij niet waar zij vandaag kwamen, of waar ze werkten als tolk (gehoorverslag p. 14). De Raad acht het niet aannemelijk dat hoewel verzoeker gedurende 15 dagen dag in, dag uit met deze tolken in een grot leefde, hij zo goed als geen informatie over deze personen kon geven. Verzoeker legde ook geen verklaringen af over zijn ontvoerders. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

De Raad meent dat de onaannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het niet aan verzoeker verweten kan worden dat hij vage en inconsistente verklaringen aflegde over de neergelegde dreigbrieven: *“De Commissaris-Generaal stelt omtrent deze dreigbrieven dat verzoeker inconsistente en vage verklaringen zou hebben afgelegd.*

Verzoeker kan moeilijk worden verweten dat hij niet onmiddellijk reageerde nadat verzoeker per dreigbrief zich diende te melden in Tora Bora of dat verzoeker pas na de derde dreigbrief de beslissing nam om te vluchten uit Afghanistan.

De Commissaris-Generaal houdt hierbij onvoldoende rekening met het gegeven dat de twee andere dreigbrieven pas na de dood van zijn vader door de lokale imam aan verzoekers familie werden overhandigd en dus niet onmiddellijk.

Dat er dus geen twijfel over kan bestaan dat verzoeker niet onmiddellijk kennis had van deze twee dreigbrieven zodat verzoeker dan ook niet eerder een beslissing had dienen te nemen om Afghanistan te ontvluchten.

De Commissaris Generaal gaat hierbij verkeerdelijk uit dat de twee dreigbrieven (na deze van de vraag tot aanmelding in Tora Bora) waarvan een nog gericht is aan verzoeker en zijn vader allen zouden dateren van na het overlijden van verzoekers vader. De Commissaris-Generaal houdt geen enkele rekening met het verschil in tijdstip van overhandiging van deze dreigbrieven aan verzoeker en het

moment waarop de familie van verzoeker hiervan in het bezit kwam of deze werden opgesteld en zelf pas aan verzoeker werden bezorgd."

De Raad merkt op uit het gehoorverslag dat verzoeker zijn verklaringen aangaande de dreigbrieven tijdens het gehoor steeds wijzigde (gehoorverslag p. 12-14): hij wijzigde zijn verklaringen inzake de volgorde van ontvangen van de brieven en van het tijdstip (voor of na zijn ontvoering) waarop hij de brieven ter kennis werden gebracht. De Raad stelt ook vast dat verzoeker op de korte brief na, die zegt dat hij en zijn vader naar Tora Bora moeten komen, de inhoud van de andere brieven helemaal niet kent. De commissaris-generaal stelde terecht dat dit merkwaardig is, gelet op het feit dat de brieven hem voorgelezen werden door de imam. Eveneens merkwaardig en niet aannemelijk is dat niemand verzoeker op de hoogte zou gebracht hebben van de twee brieven die na de dood van zijn vader afgeleverd werden bij zijn ouderlijke woonst, terwijl verzoeker in Kabul onderdook. Verzoekers verklaringen dat *"iedereen met zichzelf bezig is en niemand geeft om een ander"* (gehoorverslag p. 13) overtuigen niet.

Wat er ook van deze vaststellingen zij, de Raad benadrukt en herhaalt dat documenten slechts een ondersteunende functie kunnen hebben en enkel aannemelijke verklaringen kracht kunnen bijzetten, wat *in casu* niet het geval is.

Daarnaast betwist de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing inzake de gedwongen rekrutering door de taliban als volgt: *"De bewering van verzoeker dat de Taliban verzoeker wenste te rekruteren om het plegen van een zelfmoordaanslag wordt op geen enkele wijze ontkracht door de informatie van het Commissariaat-Generaal die stelt dat de rekrutering van de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Het feit dat verzoeker zou kunnen worden gerekruteerd gezien zijn specifieke kennis door het werken op militaire basissen in Afghanistan in de bouwsector als schilder maakt van verzoeker een gegeerde kandidaat om wel degelijk door de Taliban te worden aangeworven. De Commissaris-Generaal dient elke individuele situatie van een kandidaat asielzoeker te onderzoeken en kan zich moeilijk gaan baseren op algemeenheden."*

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat aangebrachte vervolgingsfeiten onwaar zijn om ze als niet-aannemelijk te beschouwen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt heeft de commissaris-generaal zowel rekening gehouden met de algemene informatie die hij hierover bijbracht (SRB: *"Afghanistan: rekrutering door gewapende groepen"*, 19 april 2011) als met de individuele situatie van verzoeker. De bestreden beslissing stelde echter terecht vast dat rekrutering meestal *"gebaseerd is op lokale verankering en er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen"* waardoor de gedwongen rekrutering van iemand wiens vader men vermoord heeft omdat hij de taliban niet gunstig gezind was, weinig aannemelijk is, gelet op verzoekers verklaring dat de taliban wilde dat hij een zelfmoordaanslag pleegde (gehoorverslag p. 10, 13-14).

Anderzijds stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegde over zijn tewerkstelling op militaire basissen waardoor ook verzoekers 'bevoorrechte positie' door zijn kennis van de basissen en daarmee zijn 'ideale kandidaatschap' ondermijnd wordt. Dit wordt door de verzoekende partij betwist, maar de Raad meent dat dit *in casu* een overtollig motief is, zonder dat dit de overige motieven van de bestreden beslissing ondermijnt.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Tot slot voert de verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig en onredelijk heeft gehandeld door sommige documenten wel en andere niet in aanmerking te nemen: *"Ter staving van zijn asielrelaas legde verzoeker bovendien verschillende attesten en drie dreigbrieven neer. Wat deze documenten betreft, merkt de verwerende partij op dat alle soorten documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt terwijl anderzijds de stukken m.b.t de identiteit van verzoeker en zijn nationaliteit op geen enkele wijze door de Commissaris Generaal in twijfel worden getrokken. Dat de Commissaris-Generaal niet uitlegt waarom zij voor de ene stukken wel meent dat deze vals zouden kunnen zijn terwijl voor de andere stukken er geen enkele twijfel wordt geuit."*

Nergens uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing zelf, blijkt echter dat er enigszins onderzoek is gedaan naar de authenticiteit van voormelde documenten zelf al is er enige verwarring gerezen over de juiste schrijfwijze van de vermelde werkgevers (zie voorheen). De stelling van het CGVS dat dergelijke documenten dan ter zijde worden geschoven, is manifest onzorgvuldig en onredelijk gezien de bewijswaarde die moet worden gehecht aan officiële documenten en er geen redelijke uitleg wordt gegeven waarom de ene stukken wel en de andere niet in aanmerking worden genomen. Bovendien dient te worden gewezen op een arrest (Affaire SINGH ET AUTRES c. Belgique (Requete no 33210/11, §100-104), d.d. 02.10.2012, van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin België werd veroordeeld voor een schending van art. 3 en art. 13 van het EVRM en op § 196 van de Proceduregids van UNHCR.”

De Raad wijst er opnieuw op dat de beoordeling van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (zie supra en RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Betreffende de paragraaf uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Wat het arrest Singh en anderen t. België betreft, bevestigt de Raad zoals de commissaris-generaal aangeeft, dat de verzoekende partij zich beperkt tot een selectieve lezing en interpretatie van het arrest. Slechts in zoverre een asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag verwacht worden dat deze nader onderzocht worden (RvV nr. 67.749, 30 september 2011), zou de commissaris-generaal gehouden zijn tot een authenticiteitsonderzoek. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt echter dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is omdat zij erg gemakkelijk te verkrijgen zijn via corrupte kanalen, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel van deze valse documenten zijn niet van authentieke documenten te onderscheiden door Afghaanse deskundigen (SRB: “*Afghanistan: corruptie en valse documenten*”, 1 oktober 2010).

De Raad stelt daarenboven vast dat de commissaris-generaal bij elk neergelegd document vragen stelde en verzoeker hieromtrent verklaringen aflegde. Op basis van zijn verklaringen besloot de commissaris-generaal tot de niet-aannemelijkheid van verzoekers relaas zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing. De Raad wees er reeds meermaals op dat documenten enkel een ondersteunende functie kunnen hebben en verzoekers relaas in zijn geheel als onaannemelijk beschouwd dient te worden.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 maart 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Pashtou machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat het binnenlands beschermingsalternatief betreft, stelt de verzoekende partij: *“Ten slotte m.b.t. de veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico voor verzoeker in de zin van art 48/4 §2,c van de Vreemdelingenwet ,concludeert het CGVS dat er voor verzoeker enkel een beoordeling dient te gebeuren van de veiligheidssituatie in de Stad Kabul en dit ondanks het feit dat verzoeker echter duidelijk afkomstig is uit het district Kot gelegen in de provincie Nangarhar (wat overigens opnieuw op geen enkele wijze wordt ontkend door het Commissariaat-Generaal).*

De Commissaris-Generaal betwist merkwaardig genoeg op geen enkele wijze dat voor verzoeker afkomstig uit het district Kot gelegen in de provincie Nangarhar wel een gevaarsituatie bestaat doch dat verzoeker een vestigingsalternatief heeft om zich te vestigen in Kabul.

De Commissaris-Generaal stelt dat in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel zou er voor burgers in de provincie Kabul dan ook geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, g) van de Vreemdelingenwet zijn.

Verzoeker weerlegt deze stelling van verwerende partij dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De motivering van de Commissaris-Generaal hieromtrent (nl de beweerde redenen waarom verzoeker zich wel in Kabul zou kunnen vestigen) zijn dermate vaag en stereotiep zonder in concreto verder in te gaan op de persoonlijke familiale situatie en veiligheidssituatie van verzoeker. Het feit dat verzoeker in het verleden samen met zijn vader regelmatig werkzaam was in Kabul betekende uiteraard dat hij er niet alleen werkte, het verzamelen van geld voor de reis uit Afghanistan was niet eenvoudig en betekent geenszins dat verzoeker bemiddeld zou zijn. Op pag. 5 van het gehoorverslag verklaarde verzoeker overigens nooit naar school te zijn geweest wegens de financiële problemen die zijn familie hadden. Verder werd het geld gespaard van zijn vader en verzoeker.

Verder lichtte verzoeker ook uitgebreid toe in zijn gehoor waarom het voor hem overigens onmogelijk was om in Kabul te gaan wonen (zie p.23 gehoorverslag) zonder dat de Commissaris-Generaal hier op enige wijze is op ingegaan.

Zelf de informatie volgens het CGVS dat er actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, 5) van de Vreemdelingenwet in de stad KABUL wordt overigens teqenqesproken door bepaalde informatie .

Verzoeker wenst echter te wijzen op volgende informatie: <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>. Dit betreffen slechts enkele voorbeelden uit een maandelijks overzicht van de aanvallen in Kabul sinds 2011.

Derhalve dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Kabul heden ten dage nog steeds zeer onzeker en onveilig is.

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet betreffende het binnenlands beschermingsalternatief luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. »

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij zich in Kabul zou vestigen zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing.

De Raad meent dat verzoeker met de verwijzing naar informatie over de veiligheidssituatie in Kabul de motivering van de bestreden beslissing die steun vindt in het administratief dossier, meer bepaald de *toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013*, niet weerlegt.

Op 10 oktober 2013 werd een aanvullend stuk COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad neergelegd door de verwerende partij, waarvan kopie overgemaakt werd aan de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft in verband met dit stuk dat de veiligheidssituatie in Kabul bevestigd geen opmerkingen gemaakt.

In toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet dient de Raad eerst te oordelen of de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is daar het een loutere bevestiging betreft van reeds in het administratief dossier voorhanden informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul-stad.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt als volgt: *"... daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U werkte immers reeds van in uw kindertijd in de bouwsector en als schilder. U verklaarde tevens dat u vaak in Kabul verbleef en er ook overnachtte (CGVS, p. 4). Uit niets blijkt dat u uw beroepsactiviteiten niet definitief in Kabul zou kunnen verderzetten. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw gezin welgesteld was. Zo kon u probleemloos 15.000 dollar betalen voor uw reis naar België (CGVS, p. 7). Bovenstaande zorgt ervoor dat er voor u als gezonde volwassen man voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in de hoofdstad.*

De Raad stelt ook vast dat verzoeker verklaarde dat hij voor zijn vlucht een periode van vijf maanden in Kabul verbleef en er werkte. Daarenboven is het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk en heeft hij derhalve de moord op zijn vader niet aannemelijk gemaakt. Als reden voor zijn vlucht uit Kabul en de reden dat hij ondanks zijn maandenlang verblijf en tewerkstelling in Kabul er zich niet kan vestigen haalt verzoeker zijn in zijn asielrelaas aangehaalde vrees voor de taliban na de moord op zijn vader aan (gehoor, p. 15). Verzoeker heeft dat deel van zijn asielrelaas echter niet aannemelijk gemaakt.

De familie van verzoeker kon zijn reis betalen met een bedrag van 15.000\$ omdat hij en zijn vader dit bedrag gespaard hadden door hun werk en door het inkomen dat zij van het land hadden (gehoor, p. 7). Dit is een aanwijzing van het bemiddeld karakter van de familie van verzoeker in de Afgaanse context en het redelijk karakter van het binnenlands beschermingsalternatief in Kabul, gebaseerd op de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de omstandigheden in dat deel van het land zoals beschreven in de documentatie in het administratief dossier (*"Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013*).

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS